

syn til Spørgsmaalet om Beregningen af Forhøielsen for de ældre Invalider havde Udvalget foreslaaet, at Loven blev at anvende paa samtlige de efter forannævnte Love af 1851, 1858 og 1864 bevilgede Invalideforsørgelser og Understøttelser, hvad enten disse ifølge §§ 14 og 25 i Lov af 9de April 1851 ville være at omregulere eller ei, saa at de nye Satser bleve gjorte anvendelige paa alle Invalider. Herpaa vilde Regjeringen imidlertid ikke gaa ind, men foreslog istedetfor at fastsætte Forhøielsen for ældre Invalider til 20 pCt. Dette var imidlertid ikke begrundet i nogen Villie hos Regjeringen til at være mindre imødekommende imod de ældre Invalider end Folkethinget. Regjeringens Betragtning af dette Punkt vil i det Væsentlige fremgaa af Følgende. Det maatte tillægges ganske særlig Betydning for Bedømmelsen af denne Afvigelse fra Udvalgsudkastet fra forrige Samling — siger Regjeringen — at Lovforslaget (nu Lov af 20de November 1876) i det Væsentlige ikke gik ud paa nogen Forhøielse af Forsørgelserne efter forannævnte Love fra 1851, 1858 og 1864, naar dertil spiedes de 20 pCt., som siden 1ste April 1875 vare bevilgede som Tillæg, og som Lovforslagets § 27 vilde gjøre vedvarende for de ældre Invalider. Til en saadan yderligere Forhøielse vilde der da ogsaa efter Regjeringens Opfattelse „være saameget mindre Grund, som de i Loven af 9de April 1851 fastsatte Invalideforsørgelser, der efter Datidens Forhold ikke uden Grund ansaas for i det Hele tilstrækkelige, siden ere blevne forhøiede med ikke mindre end 80 pCt., nemlig ved Lov af 24de Februar 1858 med 50 pCt. og ved de senere Aars Finantslove med 20 pCt. af hint forhøiede Beløb“.

Anvendelsen af de nye Satser, der ere fastsatte i Lovens § 5, vilde altsaa efter Regjeringens Beregninger baade da og tidligere gennemsnitlig give samme Resultat som 20 pCt.-Forhøielsen af tidligere bevilgede Forsørgelser, saa at de ældre Invalider gennemgaaende ikke vilde vinde ved at faae An-

vendelsen af disse Satser sat istedetfor dette Procenttillæg. Derimod vilde efter Regjeringens Opfattelse den Omregulering „fra Nytt af og fra et ganske andet Synspunkt“, som efter Udvalgets Forslag maatte finde Sted, med Nødvendighed føre til, „at mange Forsørgelser, der efter Lovens Forskrifter have været satte forholdsvis høit af Hensyn til de Paagældendes særlig trængende Stilling maatte nedsættes, fordi et saadant Hensyn ikke kunde komme i Betragtning efter de nye Lovregler“, og fra denne Ulempe og Usikkerhed, befriede man da de ældre Invalider ved ikke at føre dem ind under de nye Satser, men istedetfor at give dem et sikkert, vedvarende Tillæg. Paa den anden Side søgte Regjeringen at gjøre de ældre Invalider delagtige i Lovens øvrige Fordele. Regjeringen bemærker saaledes: „Hvad Lovforslaget gaar ud paa, er ikke en Forhøielse gennemsnitlig ud over de 20 pCt., men en Forandring i de Principer for Invalideforsørgelsen, som Lovgivningen har fulgt i de sidste 25 Aar, navnlig det, at Invalideforsørgelsens Størrelse foruden efter Legemsbeskædigelsens Betydning tillige skulde udmaales efter Enhvers større eller mindre Trang paa Grund af personlige Forhold“, en Bestemmelse, der utvivlsomt virkede svækkende paa Invalidens Erhvervslyst, og ifølge hvilken enhver Invalid, hvis Kaar i Tiden bedredes, kunde være udsat for at se sin Forsørgelse nedsat eller endog ganske inddragen, selv om hans Invaliditet ikke var bleven mindre, hvilket ved de af og til forekommende Undersøgelser ikke sjældent have fundet Sted. I Lovforslagets § 27, 2det Stykke havde Regjeringen derfor optagen en Bestemmelse, der i Overensstemmelse med den nye Lovs almindelige Regler garanterede de ældre Invalider, „at Ophør eller Formindskelse af Trang fremtidig bliver uden Indflydelse ogsaa paa de fra tidligere Tid og under andre Lovbestemte Forudsætninger bevilgede Invalideforsørgelser“.

Folkethinget lod sig af Regjeringen overbevise om, at det af Udvalget stillede Forslag